

en. Det kunne medføre litt ekstra prosedyre, som følger:

Anne ringte TT's kontor. De kontaktet den som hadde tilsyn med hytta for å høre om vedkommende hadde tenkt seg dit med det første. Hvis ikke, ble NSB – Selburuta sitt kontor i Selbu kontaktet, hvor daglig leder er kontaktmann for TT. Han hadde muligheter til å sjekke om det var fotturister med bussen som skulle til Schulzhytta og om de ville bære med seg de ønskede varene innover. Varene ble som regel skaffet fra nærmeste butikk, Sørensens Bakeri. Og som regel ble det en råd, både med fløte og mere te.

Det kunne være meldinger av alvorligere karakter som f. eks. denne fra midt i 60-åra: «brukket arm, når kan landing forventes. Ut fra enkle notater ser vi hva som ble gjort: Widerøe flyselskap ved flyplassen på Lade oppringt og flygeren kontaktet direkte for å få landingstiden. Deretter beskjed tilbake til Schulzhytta.

På grunn av at hytta ikke ligger i de mest ekstreme strøk værmessig, kan ikke Anne huske at det har vært meldinger som har medført leteaksjoner eller om alvorlige ulykker. De fleste meldinger har nok gått ut på hvorfra turister kom, hvor de skulle gå, hvor mange og hvordan vær og føre var.

Bedre enn mobiltelefon

Teknisk fungerte dette sambandet bra, men måtte sjølsagt sjekkes foran påske- og sommersesong hvert år for eventuelt batteriskift og funksjonsprøving. Men etter som årene gikk, begynte telefonlinjen å bli dårligere, den var jo heller ikke beregnet for permanent bruk. Det ble derfor en del ekstra turer etter hvert for Magne hvor han måtte finne feil og reparere linje. Dette kostet mye av både krefter, tid og dermed penger, så ut i 70-årene måtte en bare avskrive feltlinjen. Nå var gode råd dyre, skulle det bli slutt på sambandet? Pris på ny linje ble undersøkt, men ble funnet for dyr for de involverte og dette var før sponsorenes tid. Siemens i Trondheim hadde hatt en større entreprise i Polen og en god del kabel hadde blitt til overs. Den var ikke godkjent i Norge til 220V el.anlegg og skulle derfor kjøres på fyllinga. Undertegnede som var ansatt i Siemens i den tiden, fikk dermed overta nok kabel til å rekke fra Våttån og ned til bygda, og til denne bruken var kabelen god nok. Derfor ble det familiedugnad ei helg i mars hvor vi fikk kjørt ut kabel ved hjelp av snøscooter og godt skareføre, og takket være stor innsats fra Magne, ble ny linje allerede klar til påske. Denne holdt i mange år, før skogsdrift, musas og tidens tann begynte å tære på den.

Og imens er vi kommet til mobiltelefonenes tidsalder. Men så langt jeg vet har ingen mobiltelefon ennå fungert bedre og gitt sikrere forbindelse enn sambandet Våttån – Schulzhytta med Magne Bårdsgårds selvbygde radiostasjoner.

En må berømme Magne og Anne for deres oppofrelse i TT's og fjellsikkerhetens tjeneste.

En padletur på Forra

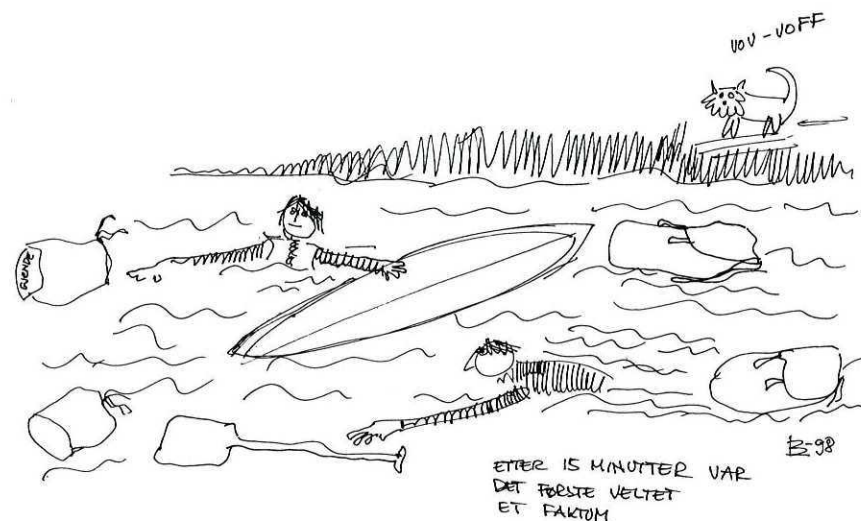
Av Gerri Bovenhoff og Louise Birkeland (tegninger)

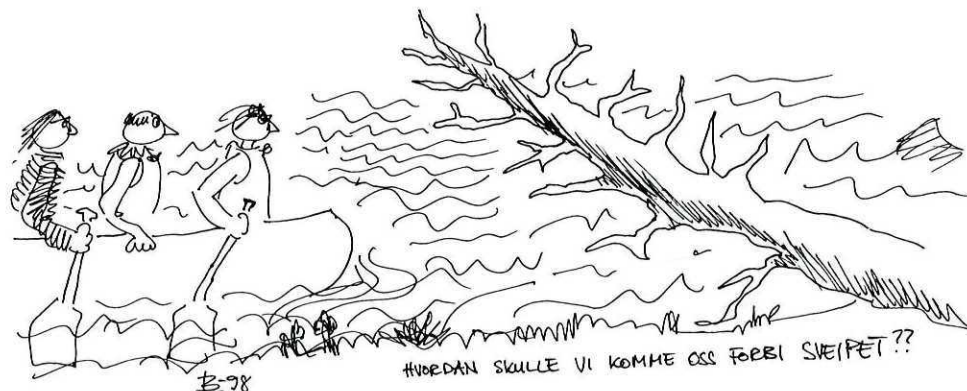
En sommerdag i juli bestemte en Bergensfamilie og en Trondheimsfamilie: fire voksne og tre tenårings-gutter, seg for å padle et stykke nedover den øverste delen av den vernede elven Forra som har utløp fra Feren i Meråker. Denne skulle være en riktig naturperle ifølge beskrivelsene i DNT-årboka for 1995.

Vi hadde latt oss inspirere av et naturprogram i TV og ville gjerne ta oss inn i denne uberørte villmarken selv.

Vi avtalte skyss over Feren med kanoene på slep, syv mennesker og bagasje fordelt på to kanoer var for risikabelt over det åpne vannet, og det skulle vise seg at vi var for tungt lastet gjennom strykene til å begynne med også. Vi ble satt i land ved Rivadet og avtalen var å bli hentet om to dager kl. 15.00. Ingen av oss hadde erfaring med elvepadling, men en av guttene er en vant roer fra Fana Roklubb. Ungdommene tok plass i en kano og foreldrene i den andre.

Selv om det er så godt som ingen fall på strekningen var elven striere enn vi forestilte oss ut fra beskrivelsene i årboka, og etter ca. en km hektet foreldrebåten seg opp i et tre og var det første veltet et faktum. Febrilsk vassing for å få tak i flytende ryggsekker, padleårer og matposer. Etter opptelling savnet vi en åre og en fiskestang. I det

fjerne hørte vi ilter hundebjeffing. Vi kom oss opp i båten igjen og padlet rundt neste sving da vi så hvor bjeffingen kom fra. På elvebredden sto det fire barske karer (som så til å komme rett ut av filmen «Picnic med døden») og en teltlavvo bak. De så med litt overbærende smil på amatørerne i kanoen. Ungdomsbåten var allerede gått i land ved deres leir. Karene hadde plukket opp en fiskestang og en åre som kom med strømmen og skjønt hva som foregikk. De kom med tilbud om «en skarp en» og gode råd for den videre ferden. Mens vi sto og snakket, dro en av dem en halv kilos ørret i land med fluestang. Tidligere på dagen hadde han tatt en på to kilo.

Vi satte oss opp i båtene igjen og etter et par hundre meter så vi ungdomsbåten havarere i et tre som sperret elva delvis («sveiper» heter det, det hadde vi lært nå av våre venner i lavvoleiren, vi hadde flere slike i vente). Vi la til for å gjøre opp status: bare en åre var forsvunnet. Så fortsatte vi nedover med slalåmpadling forbi «sveiperne». I en av dem fikk guttene øye på åren og berget den.

Kort etter fant vi leirplassen som vi hadde fått beskrevet: en fin elvestrand med en steinring etter tidligere bål. Det første vi gjorde var å få opp et stort bål og improviserte tørkestativ og vrentge av oss alt det våte. Soveposene hadde heldigvis berget ganske bra. Kameraene virket ikke lenger og i kikkertene så det litt tåkete ut. Vi grillert pølser og koste oss med fisking i aftensolen, det vaket rundt oss uten stans.

Klokken ti var det på tide å få opp teltene, den beste plassen var på stranden: flat og solrikt. I skogen var det dystert og mye mygg. Nederlenderen blant oss uttrykte en viss engstelse over å telte bare 10 cm over vannet men innvendingene ble feiet til side.

Det var meldt godvær, ikke sant? Så vi sovnet med Forra klukkende en meter fra hodeputen...

Det regnet litt om natten, men vi våknet like tørre som vi la oss. Været var rolig med antydning til sol. Det ble litt diskusjon om vi skulle bruke dagen til videre padling nedover til de store myrområdene. Det var det en idyllisk, stilleflytende klar elv uten stryk.

Eller skulle vi bruke en del av dagen til å frakte utstyr og kanoer oppover strykene igjen? Strykene kunne ikke padles oppover, vi måtte dra båtene. Det ble til at vi lot oss føre et stykke nedover med strømmen og langsom padling til landskapet åpnet seg. Vi fisket, så på fugler og insekter og nøt freden.

Vi padlet oppover igjen til leiren hvor vi badet, fisket og spiste middag i solskinnet, mens ørnen seilte i langsomme sirkler høyt over oss. Så pakket vi sammen noen sekker med bløtt eller unødvendig utstyr. Bak grantoppene tordnet det i det fjerne. Klokken syv var vi klare. Fire av gutta padlet og dro de tomme kanoene oppover og vi andre bar sekkene mens de første regndråpene begynte å falle. På stranden sto teltene med det viktigste utstyret igjen...

Vi stoppet ved leiren til de fire østlandspadlerne og fikk smake på grillert, marinert elgsteik. Så bar det videre mens regnet begynte å plaske ned. Det lynte og tordnet mye kraftigere nå og vi lurte litt på om det var trygt å bevege seg med en metallbåt på en

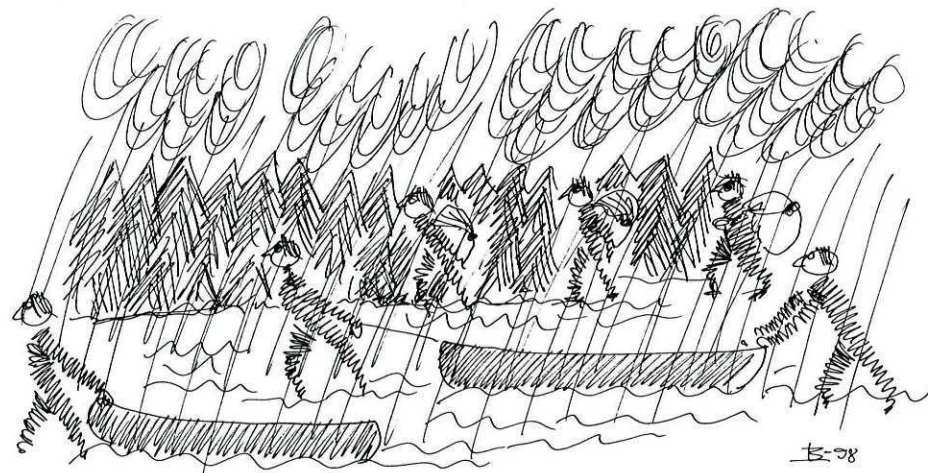
vannflate. En stund prøvde vi bære kanoene over land for å kutte av en elvesving men det ble for tungt i buskaset. Etter halvannen times strev var kanoer og utstyr på plass ved osen. Regnet silte ned i strie strømmer, fossene i fjellsiden buldret, og vi var alle søkkvåte da vi tok fatt på tilbaketuren, litt lengre opp i høyden over myrene. I en av bekkene så vi en mink som smøg seg opp på bredden.

Vi kom forbi Lerfallsvollen, en stor og nydelig voll som lå rett opp fra vår teltplass og kom ned til elven 200 meter nedstrøms for leiren, eller var det det....?

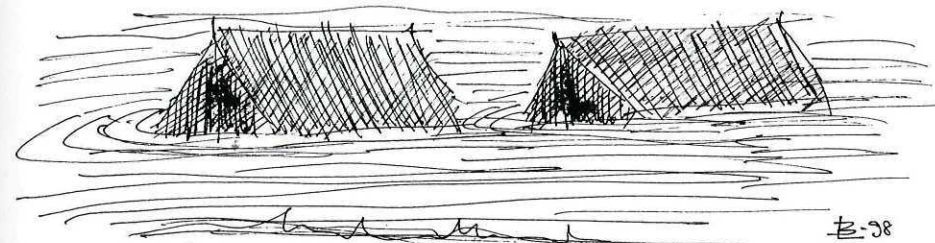
Vi kjente ikke igjen den brune floden som hastet forbi, så den ikke mye bredere ut også? Og teltene! Jo da, de sto der ute i floden, så lenge teltpuggene hadde hold i elvegrusen...

Vi sprang for berge dem fra en tur ned til Hegra og totalhavari og fikk, utrolig nok, reddet alt etter noen byks i det frådende vannet etter fritt flytende sko, sekker, underlag og soveposer.

Vi hadde vært borte i 2 1/2 time og på den siste timen hadde elven flommet opp ca. 30 cm!

DA VI SKULLE TREKKE KANOENE OPP IGEN
TIL UTØPET AV FOREN BEGYNTE DET
Å REGNE.
DET HADDE IKKE VERT VERRE REGNVÆR
I ANDRE TRONDLAG PÅ 20 ÅR

- DA VI KOM TILBAKE FOR Å LEGGE OSS STO TELTENE I VANN!

Hva kunne vi gjøre nå? Alt var bløtt for andre gang, det var utenkelig å få opp teltene og legge oss i de våte posene. Vi måtte komme oss under tak, men lå ikke Lerfallsvollen bare 10 minutters gange opp fra elven? Vi bestemte å ta med alt og sjekke forholdene der. Etter ha kjent på noen dører, fant vi en stor materialbu åpen. Den inneholdt en gammel sofa, en seng med høy i, en plankestabel som lett lot seg gjøre om til et leie for to, og, best av alt, fra en spiker i takbjelkene hang det noen dyner som riktignok hadde sett sine beste dager men de var i all fall tørre! I tillegg lå det faktisk ulltepper i en pose. En utrolig flaks for oss etter alle uhell. Vi ryddet litt gulvplass mellom plankebiter og museskitt, fant et og annet tørt plagg i sekkene våre og rigget oss til så godt vi kunne. Et par av soveposene var brukelige og vi prøvde å sove til summingen av myriader med mygg som hadde fri passasje mellom sprekkene i tømmerveggene til et forlokkende måltid innenfor.

Neste morgen blåste det en fin tørkevind og solen tittet etterhvert frem og varmet godt inne ved seterveggen. Vi spiste restene av den vasstrukne maten og ruslet fra denne deilige vollen i 12-tiden – en stor takk til eieren for lånet av bua!

Skyssbåten kom som avtalt klokken 3 og satte oss over Feren igjen med kanoene på slep, som vi mistet bare én gang underveis!

Skrevet av «nederlenderen» i gruppen, mens det enn klør friskt i myggstikkene, juli 1998.